

Wat je daar ziet aan licht is werkelijk overweldigend. Ik ben de eerste om dat toe te geven. Maar als je dan weggaat en je ziet er een uitgetredene opeens bijlopen met een gezicht van : opzij allemaal, ik heb net de Here gesproken, dan schiet ik toch werkelijk even in de lach.

En wanneer mensen geestelijke zaken met een dodelijke ernst behandelen, zie ik ook daarin vaak iets, wat mij doet lachen. Het is, of deze mensen niet kunnen begrijpen, dat de basis van het werkelijke leven de vreugde is.

Och, voor iemand die bij u leeft kan ik het nog enigzins begrijpen: jullie hebben niet zoveel leuks meer en wanneer je eens iets vindt zit er gemeenlijk nog 18% BTW op ook.

Denk u echter het volgende eens in: wanneer je bezig bent met het Licht, deel wordt van de krachten van het licht ben je in feite iemand, die vrij is van alle menselijke ellende. Die dingen bestaan mogelijk nog wel in je leven, maar blijken zo onbelangrijk te zijn in het geheel, dat je er al snel aan voorbij leert gaan.

Om het eenvoudig te zeggen: Wanneer u een dwangbevel krijgt voor f 175.- en u hebt gelijktijdig f 250.000 gulden gewonnen in de loterij, vindt u dat dwangbevel dan nog een reden om een lang gezicht te zetten? Nu ja, eerlijk is eerlijk, u bent hollanders, dus mogelijk is het wel.

Wanneer u gelooft in een voortbestaan en zeggen kunt ik heb het eeuwige leven, dus heb ik alle tijd die ik ooit maar nodig kan hebben en beschik dus over elke mogelijkheid die denkbaar is om licht, kracht en vreugde te vinden, is het toch zinloos je druk te maken, omdat je even niet al te goed op kunt schieten?

Natuurlijk, er zijn onaangenaamheden in het leven. Maar ook die moet je niet overdrijven. Er zijn b.v. mensen die steeds weer uitroepen, dat zij zo eenzaam zijn in het leven.

Niet leuk, toegegeven. Maar hoelang zal die situatie helemaal duren? 60 jaren misschien? Dan heeft u dit nogal lang uitgehouden en is het waarschijnlijk voor een groot deel ook nog eigen schuld. Maar wat betekent 60 jaren in feite, wanneer je over 50.000.000 jaren nog steeds gezellig daarboven kunt zitten en je verbonden kunt gevoelen met desnoods al het levende?

Kortom: misschien zoudt u het anders wensen op dit ogenblik, maar wanneer je gelooft in de eeuwigheid, is het toch dwaas om jezelf te onthouden van elk beseffen en beleven van de vreugde, die gelegen moet zijn in het feit, dat je voor eeuwig leeft.

Leven is voor mij het vermogen om te lachen, te juichen het vermogen om te dansen en zeker geen plechtstatige toestand. Dat zie je op aarde maar zelden tot uiting komen, al zijn er wel mensen, die vanuit hun geloof dansen voor de Heer.

Gemeenlijk bestaat een dergelijke groep vooral uit heren en wat zij doen noemen zij dansen. Maar wanneer ik die plechtstatige poppenkast zie, die zij er van maken zo vraag ik mij altijd weer af: Lieve Heer, waar moet dat in de eeuwigheid naar toe?

Kort geleden was ik nog in Jeruzalem en zag daar een aantal bejaarden dansen met de Torah. Zij bewogen zich met een rheumatische ernst en ik wilde hen eijzelijk vragen, waarom

meenden verplicht te zijn zich zo pijnlijk-feestelijk te moeten bewegen. Ik heb er vanaf gezien omdat ik even dacht, dat zij er mogelijk voor wilden zorgen, dat de Heer ook eens iets te lachen zou hebben.

Volgens mij kun je alleen werkelijk zo dansen, wanneer je het doet, gek van vreugde over hetgeen het leven je biedt. Zoals je alleen werkelijk lacht, wanneer je je realiseert, hoeveel wonderlijke dingen er zijn of je opeens bewust wordt van de veelheid van dubbele bodems, die de menselijke kultuur en beschaving kenmerken.

Trouwens, mensen die het ver brengen, hoe en waar dan ook, blijken niet eens uit te komen met een enkele dubbele bodem. Die hebben wel zesdubbele dubbele bodems nodig in hun uitspraken en levenspraktijken. En zelfs dat is niet zeker genoeg, want altijd weer komt er toch nog iemand met een geheim uit die onderste bodem aandragen. Zoals het lidmaatschap van de NSB voor de H. Jozef. Hij heeft er werkelijk even last van gehad. Trouwens, ik betreur het altijd nog, dat zijn vader hem geen Karel heeft genoemd. Dan had je hem terecht kluns kunnen noemen, iets wat soms toch wel bij hem past.

Naamgeving is trouwens in mijn ogen soms een werkelijke tragedie onder de mensen. Dan speelt onnadenkendheid volgen mij een rol, zoals de heer Straat, die zijn zoon Karel Albert noemde, wat een vreemde indruk maakte, wanneer hij later iemand zijn visitekaartje overhandigde. Want er zijn altijd weer mensen, die kastraat beschouwen als een feit en niet als een naam.

Toch blijkt, dat de man zelf op de duur leerde lachen om deze wonderlijke naamgeving. Wanneer u dan zoiets ziet, zo vraag ik mij af, waarom u er niet om kunt lachen. Er zijn zoveel dingen op aarde, die een lach rechtvaardigen.

En soms dringen bepaalde vergelijkingen zich op, die je ook niet onberoerd zouden mogen laten. Het is op het ogenblik lente. De laatste dagen zoudt u het zelfs geloven. Alles staat in de knop, al blijft er zo hier en daar nog wel wat oud blad rond ritselen. Ga maar eens kijken op het binnenhof, wanneer een kamerzitting laat beeindigd wordt. Dan zie je dat en onwillekeurig zeg je jezelf: de natuur werkt toch overal door. Wat soms reden is om te lachen, al dan niet verheugd.

De mens en ook de geest bezitten het vermogen om te lachen, zelfs over zichzelf. En dit is voor mij een van de belangrijkste waarden van het leven. Het werkelijk lachen zonder bijbedoeling is voor mij een goddelijke gave. Alleen het lachen uit leedvermaak lijkt mij iets, wat meer thuis behoort bij de duivel.

Lachen betekent gelijktijdig, dat je blij bent met het bestaan en dat je beseft, hoe betrekkelijk alles in feite is. Vooral betekent het voor mij, dat je beseft hoe lichtend de achtergrond is, waartegen je eigen duisternis geetaleerd wordt.

Dit inzien lijkt mij onvermijdelijk, lachen lijkt mij onontkoombaar voor elke geest, die naar het licht streeft, zelfs wanneer die tijdelijk nog door een lichaam behonderd wordt.

Helaas kijken sommigen liever naar alle ellende die er is of nog kan komen. En er is zeker nog allerhande ellende

denkbaar in de wereld, vooral wanneer je ziet, wat er op het ogenblik alzo inkarneert.

U wilt een uitleg? Wel, in deze dagen zijn er heel wat lagere zielen, die naar de wereld trekken onder het motto: pak maar wat je pakken kunt, het komt er niet opan, want over 18 jaren loop je toch in de WW. Met andere woorden, er inkarneert nogal wat dat geen eigenlijk beseft levensdoel nastreeft met het verblijf op aarde. Maar zelfs zij leren dat nogwel zoeken.

Dat het op aarde geen koek en ei is is duidelijk, Maar wie gelooft beseft ook: dit alles gaat al weer snel voorbij, terwijl de werkelijkheid van het bestaan niet voorbijgaat. De werkelijkheid van je bestaan nu is altijd weer datgene, wat je er zelf van maakt. Wanneer u zo plechtstatig en vol van bedenkingen en rouw door het leven gaat, zo past u geestelijk bezien eerder in die lagere regionen, die volgens de predikanten die hier vele goede relaties gevormd lijken te hebben, bevolkt is door opzichters met horens en puntstaarten. Een beeld dat overigens volgens mij u niet terecht wordt voorgehouden.

Realiseer het u eens: in het duister kom je alleen terecht door jezelf. En zelfs op aarde geldt, dat je soms in heel wat ellende verzeld kunt geraken, maar dat je daarin alleen onbepakt blijft zitten door je eigen houding.

Bent u mogelijk een dergelijk type, dat alle ellende diemaal pleegt te herkauwen onder het motto: het is vandaag al zo erg, hoe verschrikkelijk zal het dan morgen niet zijn? Zo iemand kan wel blijven kauwen, want die zal zijn leven nooit kunnen verteren.

Met dergelijke mensen voel ik overigens wel een intens medelijden, al omschrijf ik hen voor mijzelf in termen, die ik hier niet geheel kan gebruiken, maar die betrekking hebben op een bepaalde vorm van verpakkingsmateriaal.

Toch kan ik een dergelijke houding niet goed begrijpen en vraag ik mij steeds weer af, waarom men zich zo graag bezig houdt met de ellende die morgen mogelijk zal komen en geen voorschot probeert te nemen op de vreugde, die eens toch ons aller deel zal zijn.

Ik zie trouwens toch veel te lachen in uw wereld, al zijn er nogal wat mensen die mij dit kwalijk nemen, omdat ik volgens hen veel te scherp ben in mijn opmerkingen die daaruit voortkomen. Zo heeft men het mij eens werkelijk kwalijk genomen dat ik van uw huidige ministerpresident heb gezegd, dat hij een tweeslachtig persoon lijkt, omdat je nooit weet of hij zich voorstelt danwel een voorstel doet. Men riep mij toe, dat ik liever over die man eens wat vriendelijks moest zeggen. Ik reageerde toen: De man kan erg goed fietsen. En dat was ook al weer niet goed.

En toch, wat zou dit land van fietsers die soms in de waan verkeren, dat zij goede automobilisten zijn meer passend kunnen zijn dan een dergelijke voorman. Want juist een vaardig en fervent wielrijder is iemand, die steeds weer tijdig een konfrontatie weet uit te wijken en zich zo snel niet in de wielen laat rijden. Kortom: een mens met een ijzeren balans en een minachting voor alle verkeersregels. Want zo zijn de fietsers nu eenmaal ingesteld.

Heus, er is op de wereld heel wat te lachen, zelfs wanneer iemand als ik een onderwerp in een gezelschap als het uwe

moet opknappen, omdat de meer plechtige krachten tijdelijk elders bezig zijn. Ik kan daarin de humor zien, zelfs al is het soms een nadeel voor mij. Voor u ook natuurlijk, maar voor u gaat het snel voorbij en ik moet daarna nog verantwoording afleggen ook.

Lieve mensen, kijk gewoon zo nu en dan eens naar het doen en laten van de mensen. Wie naar de mensen ziet en niet lacht, heeft volgens mij geen gevoel voor humor. En wie in de spiegel kan kijken zonder zo nu en dan in lachen uit te barsten bezit volgens mij geen zelfkennis.

Er is heus nog heel wat waarom je kunt lachen op de wereld en ondanks alles is er altijd weer een zekere vreugde mogelijk. De gehele wereld, alle leven, het gehele bestaan is steeds weer gevuld met ongerijmdheden die wijzelf dan gemeenlijk nog op de voorgrond weten te plaatsen ook.

De enige mensen die er nog iets van die ongerijmdheden weten te maken in deze dagen lijken de dichters wel te zijn. Die verkopen hun ongerijmdheden als kunst.

Vergeef mij overigens, want ik wil de literatuur heus niet afkraken. Al heb ik mij, ik geef het toe, wel eens afgevraagd, wat een literator in feite is. Volgens mij is dit een boekenwurm, die zijn uitwerpselen weet te verkopen.

Probeer de dingen ook eens op die manier te benaderen. Naarmate je dan verder doordringt in de werkelijkheid van het leven is er dan meer te lachen. Neem het niet allemaal zo ernstig. Want dan ben je bezig alles, zelfs het lichtere in het leven dermate in het duister te trekken, dat je eenvoudig alle machten van het duister over jezelf afroept.

Je gelooft dan niet wmeer werkelijk in het licht. Is het iet belachelijk wanneer je moet aanschouwen, hoe mensen in dodelijke ernst maanden lang bezig zijn zich al twistende te beraden over de vraag, of hun volgelingen een vakantievakantie meer zullen krijgen danwel een mogelijkheid tot vervroegde uittreding?

Nu heb ik niets tegen uittredingen. Ik heb zo langzaam aan wel geleerd, dat het voor de meeste mensen goed is, zo nu en dan uit te treden en alvast eens een kijkje te nemen in onze wereld. Maar denkt u dat degenen, waarvoor die gelegenheid zo nadrukkelijk wordt geeist, dit ook werkelijk zullen doen? Zij gaan liever vissen of de vrouw vervelen.

Trouwens, er zullen er heel wat zijn die bij een vervroegd uittreden onmiddellijk zwart gaan werken tegen witte prijzen. En wanneer er dat te veel worden, staat de economie er verder gekleurd op. Maar ja, dat is kennelijk een moderne visie op de economische ontwikkelingen.

Eerlijk, wanneer ik mij eens met dergelijke ontwikkelingen bezig houdt vraag ik mij af, waarom de mensen zelf niet meer lachen over dergelijke ongerijmdheden.

Humor is overal, zelfs in de kerken. Wanneer je alleen goed luistert, wat je daar van verschillende kansels wordt toegeworpen, kun je volgens mij als enigszins bewust mens ook niet voorkomen, dat je zo nu en dan in lachen uitbreekt.

Zoals de man die in plechtige woorden betoogde, dat God liefde is en dat wij daarom zonder denken of voorbehoud Zijn wetten dienen te volgen. Want anders verwijst hij ons naar de hel. Ik denk dan, jaja, als het zo ligt, houdt Hij van je?

En ander predikt over de noodzaak, alle leven te beschermen, zelfs het ongebooren leven, om daarna gods zegen af te smeken over onze soldaten, die tegen de vijand een zo moeilijke en gevaarlijke taak hebben te vervullen.

En zelfs zonder soldaten is het soms vreemd: de predikant blijkt in zijn haast om van de ene kerk naar de andere te gaan drie eenden dood te hebben gereden en meerdere voetgangers een halve hartverlamming bezorgd te hebben, alles in zijn haast om meer mensen te kunnen bereiken met zijn preek over de heiligheid van het leven ...

Ik kan dan niet anders doen dan lachen. Niet overigens, omdat ik het zo dramatisch vindt. want wie dood gaat komt bij ons en daar is het heus niet zo slecht. Iemand, die het leven met enige zin voor humor kan bezien, heeft het in het hiernamaals heus beter dan op uw wereld. Want zijn bestaan kan alleen maar lichtender, vrijer en vrolijker worden.

Maar de ongerijmdheden van dergelijke toespraken, de wonderlijke discrepantie tussen hetgeen mensen verkondigen en doen werkt mij nu eenmaal op de lachspieren, die ik wel niet meer stoffelijk bezit, maar toch voortdurend gebruik.

Ik denk dan: prosit, mahlzeit. Dat mag nu weer sinds Holocaust. De mensen, die daarnaar zaten te kijken dachten bij zichzelf: er is toch een hoop ellende op de wereld.

Zeker is er een hoop ellende op de wereld. Maar weet u, dat er zelfs in die kampen nog mensen zijn geweest, die zo nu en dan konden lachen? Zelfs daar werd nog gelachen, waren de mensen nog mensen. En U meent, dat u niets te lachen hebt, wanneer toevallig een leverancier zijn bestelling een uur te laat komt afleveren. Dat, zo stelt u, heeft uw gehele dag bedorven. Kom nou.

Trouwens, weet u wat holocaust was? Dat was in feite Peytonplace met een gekuiste dosis nazi-ellende. Bekijk het leven a.u.b. een beetje reeel. Lach er om, zelfs om die dingen. Want dan behoef je heus niet te lachen om het lijden van anderen. Je lacht niet om de ellende van je medemensen, echt of nageemaakt, maar om de ongerijmdheden die daarin steeds weer voorkomen, de ongerijmdheden, waarbij je zelf betrokken bent.

Ongerijmdheden, die ook in je eigen leven steeds weer een rol spelen. Lach om de grote ernst, waarmee men het onbetekenende pleegt te omgeven. Lach om de ernst van de mensen, die vol vuur een handtekening zetten om een natuurreservaat gereinigd te krijgen of subsidie te krijgen voor hun voetbalclub terwijl de samenleving, waarvan zij deel uitmaken steeds meer ontmenselijkt.

Kijk, hoe druk de mensen bezig zijn hun ideaal uit te dragen ten bate van de arme mensen elders, verweg, op de wereld en gelijktijdig de mensen in hun eigen buurt voortdurend in de hoek trappen om hun vrome doel te kunnen bereiken.

Toch moet u niet denken, dat ik over die dingen lach uit leedvermaak. Er schuilt in mijn lach zelfs enige verwondering, een vraag: ben ik vroeger nu werkelijk ook vaak zo stom geweest?

O, het zal u wel verbazen, dat een geest over dergelijke dingen zit te praten terwijl Wessac naderbij komt en het uitgestorte licht het mogelijk maakt, iets van het lot der mensen vooruit te berekenen.

Maar wanneer U alleen hier komt in de hoop daarover iets te horen, moet u zich toch eens afvragen, wat u daaraan feitelijk hebt. Wanneer u in harmonie bent met deze krachten, zult u die aanvoelen en daarmee werkelijk verbonden zijn. Dat is iets anders dan hierzitten met een gevoel van : Hé, wanneer komt het nou. Want voor jullie er geheel achterzijn dat hetgeen er komt niet geheel strookt met je verwachting, is de kracht alweer voorbij.

O, zeker, krachten uit het centrum van de kosmos worden op aarde kenbaar. Krachten uit de hoogste werelden van de geest stralen neer op een bepaald punt op aarde. Maar op de Kepler beschouwd is het voor ons allen eigenblijk niet veel meer dan een foldertje van een reisbureau, want wij allen hopen toch die hoge sferen zelf ook nog eens te bereiken.

Moet wij ons dan vastleggen op hetgeen er op aarde mogelijk daardoor gebeurt of doen wij er beter aan ons bezig te houden met hetgeen daardoor in en voor onszelf nu reeds mogelijk kan worden?

Want mogelijkheden in u zijn er bij dergelijke gelegenheden gemeenlijk te over. Maar dan moet u natuurlijk zelf beseffen en handelen en niet vastblijvenzitten op de vraag, wat er door deze of gene wel over gezegd kan worden. Degenen die zo handelen zijn eigenlijk toch maar een stel stomme idioten, vindt u ook niet. Voor u geldt dit natuurlijk niet, want daarvoor kwam u toch niet?

Ons ik is zelfs verbonden met de gehele kosmos. Er is niets, werkelijk niets, wat niet in ons een weerkaatsing kan vinden, wanneer wij er maar ons op instellen. Wijzelf maken door ons innerlijk de werkelijkheid uit, zoals die voor ons bestaat. Wanneer wij in dit innerlijk het Licht toelaten en dromen van het Goddelijke Licht, dromen van de goddelijke waarheid ook, dacht u dan, dat deze dingen voor ons onbereikbaar zouden blijven?

Maar ja, de mensen lezen vele dingen liever in blaadjes, waarin wat koninklijke overdrijvingen gemengd worden met filmsterren en andere menselijke ellende, het geheel bovendien gekruid met enkele mopjes en een verhaal, dat in de werkelijkheid nooit voor zal komen.

Wanneer u op deze wijze over de geest en het licht wilt denken is het mij best. Maar neem mij dan niet kwalijk, dat ik over een dergelijke benadering van de hoogste waarden toch wel even wil lachen.

Niet, dat ik medelijden met U heb hoor. U moogt uw eigen stommiteiten voor mij uithalen. Dat is volgens mij uw goed recht, want in dat opzicht ben ik een werkelijke democraat. Daarom vindt ik de Amerikaanse democraten ook zo sympathiek. Die zijn zo eerlijk, dat zij een ezel als symbool voeren. Iets wat voor vele partijen hier ook een goed symbool zou zijn: het maakt veel duidelijk en spreekt aan.

Ik kan het niet anders dan komisch vinden, wanneer mensen met veel kosten namaak zoeken te vinden, terwijl zij het echte binnen hun bereik hebben. Maar het is een wat vertederde lach, zoals volwassenen wel lachen om een kind, dat een edelsteen wil weggoeien omdat het liever tien losse centen heeft.

Op deze wijze zie je in de geest hoe komisch vele

dingen zijn, waarmede de mensen ernstig bezig zijn en wij lachen daar dan om met een zelfde soort vertedering.

Ook de namen, die mensen gebruiken, zijn vaak een lach waard. Neem nu b.v. het Salt overleg: de naam zegt reeds dat je alles, wat daarover bekend wordt, beter met een korreltje zout kunt nemen. Maar omdat men dit hier niet toewil geven spreekt men over Salt. Trouwens, op die bijeenkomsten wordt heel wat afgesold ook. Dat is buiten kijf.

U lacht daarover nu gretig. Maar waarom ziet u het dan niet zelf, wanneer u daarop niet door een nar uit de geest gewezen wordt? En trouwens: wanneer de geest, die voor zijn werk heus ook wel eens in heel duistere sferen moet afdalen nog kan lachen over dergelijke kleinigheden, kunt u er toch ook wel eens wat beter op letten en zo met een lach de moed vinden om verder te gaan? Bedenk, dat een geest, die door een duistere sfeer is gegaan en er uit komt, op de duur zelfs over zichzelf en eigen beleven kan lachen en de waanzin van vele illusies, die beleefd moesten worden, inziet.

Om het duidelijk te stellen: je kunt heen en weer gejaagd worden door het dal van de diepste vernederingen, je er met veel moeite uitwerken en dan uiteindelijk inzien, hoe dwaas je bent geweest, hoe dwaas eigenlijk die gehele pijnlijke vertoning geweest is. En dan lach je, over jezelf, met de anderen.

Juist door dit lachen kom je los van de laatste resten van een illusie. Een geest lacht zichzelf soms naar de werkelijkheid toe. Zou dit voor mensen dan onmogelijk zijn? Statig gedaan echter is meestal de bron van nieuwe illusies. Het is beter, het betrekkelijke in te zien.

U hebt de laatste tijd kunnen zien, hoe een aantal pausen gekroond werden. Wat een gezicht: een paar duizend kerels met rökken aan die heen en weer lopen te zwabberen of daar de H. Geest in zit. O, het mag voor mij. Ik heb geen bezwaar tegen die middeleeuwse toestanden hoor. Maar neem het mij dan niet kwalijk, dat ik om al die verklede gewichtigheid even lach.

Of kijk eens naar al die politieke bijeenkomsten waarop sprekers met de echo van een dominee in hun stem ernstig staan te verkondigen wat zij also voor u zullen gaan doen wanneer zij de kans daartoe krijgen, terwijl zij zelf wel weten, dat die kans hen nooit gegeven zal worden. En zou het zover komen dat hun partij eindelijk de kans krijgt om iets voor de onderdrukten en minder bedeeden te doen, dan zijn de sprekers al lang weg, omdat zij ergens een directeurspost hebben aangenomen die nog beter betaalt.

En kijk dan eens naar het gehoor. De wildgebaarde koppies die duidelijk maken, dat je je bij de progressieven bevindt, de stinkende sigaren, die duidelijk maken dat je bij de konser- vatieven zit of de wat uitgestreken gezichten die beginnen en eindigen met een gezang onder het motto: wij zijn netjes, wij gaan nooit voor het zingen de kerk uit.

O wat zijn al die mensen toch serieus. Zij nemen het leven en vooral zichzelf zo ontzettend ernstig. Maar is de werkelijkheid daarmede wel in overeenstemming?

Op dit gebied maar eens wat aan zelfonderzoek. Indien u hier bent gekomen om de ernstige diepe geestelijke wijding te vinden, dan bent u een ernstig geval. Dan zou ik voor uw dokter moeten spelen.

Of bent u hier gekomen in de hoop, mogelijk een weerkaatsing te vinden van een vreugdig licht, dat u soms ook in uzelf kunt vinden? Dan zit u goed. Lach dan maar, wees dan maar ondanks alles steeds weer blij. En wanneer je ondanks alles soms chagarijnig bent, zeg dan tot jezelf: dat gaat wel weer voorbij, maar het licht dat ik in mij draag is blijvend. Alleen daarvan knap je soms een heel eind op. Want een mens heeft nu eenmaal 'n doel, maar ook een innerlijke zekerheid en verwachtig nodig.

Ik heb eens een heel oude boer meegemaakt, die in feite niets meer in zijn leven had. Hij liep krom van de vele aardappels en andere zaken, die hij gezaaid en gerooid had en zijn handen waren misvormd door het vele vlas dat hij getrokken had. Die man had elke dag en voortdurend pijn.

Arm was de man ook, maar hij kende een vreugde en kende een voornemen: vlakbij woonde een boer, die pas 69 was en de oude had zijn gehele leven beweerd, dat hij dat ja kieke zou overleven. En elke keer dat hij hoorde, dat hem ter ore kwam, dat het de ander niet goed ging, vond hij opeens, dat het met hemzelf toch niet zo slecht ging. Een belachelijke situatie, waarik overigens wel van profiteerde door beiden te vertellen, dat het de ander die dag niet zo goed ging. Dat leverde dan altijd weer een bestelling en een extraatje op.

Het belachelijke van de zaak, dat heb ik later pas in leren zien, is wel dat deze mensen alleen blij waren omdat zij zichzelf beter konden vinden dan een ander. Waarom zou een mens eigenlijk blij zijn om hetgeen hijzelf is? Het lijkt mij juist en blijvender om blij te zijn over alles, waarvan je een deel vormt.

Mogelijk denkt u, dat is weer eens wat vanavond. Daar ben ik toch werkelijk niet voor gekomen. Maar denk nu ondanks dit even verder. Hier zit u, deel van de materie, deel van de geest ook. Morgen schijnt de zon mogelijk weer een paar uur. En vanacht hoort u mogelijk nog een verlaten kat zingen.

Trouwens, dat maakt bij sommige mensen de dierenliefde wakker: zij willen niet, dat het beest op blote poten kou vat in het bedauwde gras, dus gooien zij het onmiddellijk een paar schoenen toe.

Besef, dat u deel bent van dit alles. Van uw wereld, van uw dromen, van de zon, zelfs van de kat. U bent deel van alles in uw wereld en van alles in de geest. Deel van de perébloesem, de wolken, het groen, de zang van de nachtegaal.

U voelt dat niet zo aan? Toch bent u er deel van en kunt u uw verbondenheid met alles in uw eigen wereld en de werelden van de geest steeds weer aanvoelen en er rijker door worden.

Ellende is er in uw leven zeker ook wel eens, maar die gaat voorbij. Het licht, het deel zijn van alle dingen blijft. Zeker, ook voor u komt het ogenblik, dat u deel wordt van de kostwinning van de een of andere begrafenisondernemer. Maar ook dat heeft zelfs in aardse zin ook zijn positieve kant, want zo draagt u dan nog bij tot de instandhouding van de werkgelegenheid. Maar dood of niet, u blijft deel van alle dingen, van de stoffelijke wereld en alle krachten uit de geest.

Nee, dat is geen sinistere grap. Het leven blijft. De nacht valt mogelijk, maar morgen begint de dag opnieuw.

Je leeft voort, in de stof, in de geest en dagen en jaren worden steeds minder belangrijk. Op de duur ben je misschien zelf een deel van het licht, dat neervalt op een boom die nog nahijgt van de winterkou en nu opeens uitbreekt in een wolk van tere bloesems.

U herinnert u dat niet? Dan hebt u nog veel voor de boeg, dan zijn er nog heel wat dingen, waarnaar u uit kunt kijken, wanneer de wereld u wat somber voorkomt.

Dat is het verschil tussen de mensen, die innerlijk steeds weer het licht in zich dragen, die kunnen lachen en de anderen, die in droevige plechtstatigheid door het leven gaan:

De eersten kennen nog hoop. De anderen hebben hun hoop achtergelaten en wanneer zij omkijken, zien zij die liggen, maar beseffen zij niet, dat de toekomst groter en beter kan zijn.

Vraag u eens af, wat voor type u gemeenlijk bent. Kijkt u terug en hebt u uw hoop al lang laten varen of voelt u in uzelf nog altijd kracht en licht, kijkt u nog steeds vooruit en geniet u de dagen, zoals zij komen?

In dat tweede geval zal blijken, dat er steeds weer nieuwe mogelijkheden en kleine vreugden voor u bestaan. Zeker, uzelf verandert en het uiterlijk van uw wereld verandert. Maar je kunt toch altijd weer ontspannen, lachen, verdergaan met de verwachting van mogelijke nieuwe vreugden. Want in u leeft het licht en dat zal nooit gedooft worden.

Ben U het type, dat het licht in zich draagt en steeds ook weer probeert te beseffen? Dan weet u ook, dat u er nooit geheel alleen voor zult staan, dat er altijd een steun, een hulp is waar die nodig is, dat u de kracht zult hebben op de ogenblikken, dat deze werkelijk nodig is.

Soms roep je om meer kracht. Maar wat je werkelijk nodig hebt, zul je dan ook altijd weer vinden in jezelf. Dan kun je lachen over alle droefgeestigheid van de hopelozen met hun plechtstatige gewichtigheid en denk je: jullie menen misschien dat uiterlijkheden erg belangrijk zijn, maar die belangrijkheid van jullie wordt weggeblazen door de tijd zoals de wind de pluïsjes wegdraagt van een uitgebloeide paardebloem.

Jullie beseffen niet, dat het innerlijk blijft bestaan, arme zielen. Maar ik weet, dat ik deel ben van de lichtende kracht, van de werkelijkheid die nooit teloor kan gaan.

En wanneer je dit beseft, zul je ook als mens de dodelijke ernst schuwen en altijd weer in het leven iets vinden om je over te verheugen of om mee te lachen.

O, het gevoel van humor bij de mensen zal niet altijd hetzelfde zijn. De een stikt in de bal van Toon Hermans en de ander bezwijgt onder het vingertje van Den Uyl wanneer Kan dit deskundig parodieert.

Anderen genieten, wanneer iemand beweert, dat Jopie Slim weer binnenkort in het !Catshuis zal zitten, maar dat Dikkie Eigmans nog niet in zicht is.

O, dat is een beetje uit de tijd, dat bemerk ik aan uw reactie. Nuja, dat stamt dan ook uit het tijdperk tussen Disco en Ot en Sien.

Lach op uw eigen wijze, maar lach. Leef op uw eigen wijze, maar niet zonder licht.

Het twintigtal ongerijmdheden, dat ik tot u richtte heeft dat bewezen. Sommigen voelden zich genomen, toen ik even de spot dreef met de dominees, anderen voelden het als een fout van mij aan, dat ik lachen kon over kerels in rokken en zo voorts.

Maar gelachen hebt u allen wel een keer. Doe mij een genoegen en probeer eens wat meer te zien van de ongerijmdheden in uw wereld en sla bij uw zoeken daarnaar vooral uzelf niet over. Probeer te lachen. Dat maakt het u beter mogelijk het licht in u als een werkelijkheid te ervaren en daaruit de krachten te putten die u werkelijk van node hebt.

En vergeet bij dit alles nooit, dat geestelijk leven vooral bestaat uit een deelhebben aan geestelijke kracht. Stofelijk leven betekent: bezig zijn met de stof en desondanks deel hebben aan de geestelijke kracht en het geestelijke leven.

U staat er heus nog niet zo slecht voor. U hebt een bron van krachten, die u ook zal helpen door alle moeilijkheden heen te komen die volgens mij aangekondigd worden door de stralingen tijdens de wessacbijeenkomst.

Er zal de komende tijd op aarde heus wel het een en ander gebeuren. Maar vraag u dan eens af, of al die dingen u werkelijk kunnen beroeren, wanneer u weet, dat in u het licht leeft, dat het leven verder gaat ook na de dood.

U zult dan met mij eens zijn, dat niet het gebeuren op de wereld je nog in beroering kan brengen. Het enige, wat je werkelijk beroert is datgene, waarmee je verbonden bent. En dus is het belangrijk te weten, met hoeveel dingen en krachten u zich werkelijk verbonden gevoelt. En dat is vaak minder dan je op het eerste gezicht zou denken.

Kortgeleden haalde ik iemand af, die bij een kettingsbotsing was omgekomen. Ik vroeg hem, of er nog iemand was, of iets, waarvan hij afscheid wilde nemen. Zijn antwoord luidde: neen, mijn wagen is total loss.

Vergeef mij, dat ik daarover moest lachen. Maar het trof mij als dwaas, dat een mens die toch 30 jaren op aarde geleefd heeft, niets anders wist waarvan hij afscheid had willen nemen. En in feite vond ik het niet alleen komisch, maar ook diep droevig.

Mijn raad aan U: reken af met de ellende van vandaag zo goed u kunt. Dan bent u daar in ieder geval al weer deels vanaf en houdt voor ogen, dat het goede morgen onverwachts kenbaar kan worden, ook voor u, ook in de stof.

Besef, dat je de eeuwigheid hebt en weet, dat alles wat je werkelijk met geheel je wezen en streven zoekt, eens voor jou waar zal worden, ook al weet je niet wanneer en in welk leven, in welke wereld.

Want alles, wat je werkelijk met geheel je wezen verlangt is een deel van je wezen. U kunt het niet geloven? Het is toch waar. Jazeker, ook dat komt eens. Maar dat wil niet zeggen dat het deze maand gebeuren zal. Geeft niet, je hebt de eeuwigheid. En alles, wat er aan werkelijk begrip en verlangen in je bestaat, zal eens waar worden. Wie dit beseft, kan lachen en vindt de moed, de moeilijkheden van vandaag te dragen.

Dus: maak je niet al te druk en lach eens een keer, wanneer er iets misgaat.

Maar lach dan om iets wat werkelijk gebeurt, wat je zelf bent of beleeft, niet om de een of andere politieke mop alleen. Relatieveer het leven een beetje, bedenk, hoe snel alles toch weer voorbijgaat. Dan kun je ondanks alles toch steeds weer even lachen, steeds weer even blij zijn, vooral omdat je blijft beseffen: in mij leeft iets belangrijks, iets waars, wat niet ten gronde kan gaan.

Waarmede ik het einde van mijn betoog benader. Wat ook tijd wordt, want anders begint de eerste reeds te gapen. En dat is, zoals men in uw land zegt, een veeg teken. Nu weet ik niet wat vegen daarmee te maken heeft. Ik zou zeggen, dat het eerder een teken was, dat rust noodzakelijk is.

Maar ja, vegen ligt de nederlander kennelijk goed. Kijk binnenkort maar weer naar een aantal van uw politici: die zijn dan weer druk in de weer om hun eigen straatje schoon te vegen. Uw straatje vegen zij natuurlijk niet. Dat moogt u zelf doen. Het enige wat de politici zullen doen is kijken, of zij dit mogelijk kunnen belasten.

Tja, belastingen zijn een hoofdstuk op zich: het zijn heffingen, die mogelijk zijn geworden doordat gereinkarneerde piraten regeerders zijn geworden.

Een grap, die niet overal even goed zal vallen, mogelijk omdat er nogal wat mensen zijn, die last schijnen te hebben van hun sociale sector. Ik heb mij altijd al afgevraagd, waar dat ding eigenlijk gelegen is. In de nierstreek of zo, mogelijk.

Op die toer zou ik nog wel even door kunnen gaan. Maar dat heeft weinig zin. Het enige, wat ik mij nog afvraag, beste mensen is, waarom jullie altijd weer zo heel druk bezig zijn met alles, wat snel voorbij gaat.

En zeg nu niet, omdat ik betekenis wil hebben voor het nageslacht. Hoeveel mensen uit de gouden eeuw kent u nog? Mogelijk Drebber - niet omdat u weet, wat hij gedaan heeft, maar omdat er een straat naar hem genoemd is. En mogelijk De Wit omdat diens standbeeld staat nabij de plaats, waar zijn dankbare tijdgenoten hem hebben opgehangen.

Vraag u eens af, wie u en uw streven nog kennen zal over 3 eeuwen. Ik vrees, dat u dan zelfs geen vergeelde herinnering meer bent in uw eigen wereld. Maar u leeft dan in onze wereld. Wat daarin betekenis heeft blijft bestaan, het andere gaat te loor.

En wanneer u reeds nu leert, u blijmoedig steeds weer af te stemmen op het goddelijke licht, dan bent u in die tijd mogelijk een deel van dat licht, dat anderen de mogelijkheid zal geven, een nieuwe lente te beleven en nieuw bewustzijn te vergaren.

En daarom gaat het mij vanavond. De lachende geest is geen spötter, die zich vermaakt ten koste van de mensheid. De lachende geest is een ik vol blijheid, waarvoor de ongerijmdheden van het leven zelve tot een bevestiging worden van de uiteindelijke bereiking.

De lachende geest uit het licht lacht niet uit leedvermaak, maar in zijn lach zit alle begrip en mededogen verborgen dat noodzakelijk is voor degenen, die de lach veroorzaken. Want de geest uit het licht weet, dat alles eens een deel van het licht zal zijn.

Wanneer de mensen zich weer eens druk maken over alle zonden en fouten van anderen, dan lacht de lichtende geest, want hij weet, dat vele zonden die men anderen aanwrijft vooral zo ruim worden uitgemeten, omdat men zelf de kans of de moed daartoe niet had.

En de geest kan terecht lachen en zeggen: wat betekent dit alles in feite? het gaat voorbij. Want alleen de banden en krachten van de geest hebben een meer blijvende betekenis. Alleen alles, wat ons dichtert brengt bij het werkelijke licht heeft een oneindige betekenis voor ons.

Vandaar nogmaals mijn raad aan U: wanneer je streeft naar het geestelijke licht, neem je zelf niet al te ernstig en verleer niet, op zijn tijd te lachen. Want de lachende geest benadert het gemakkelijkst de volmaaktheid en verdraagt de onvolmaaktheid het gemakkelijkst.

Hebt U kommentaar? Kennelijk hebt u hierover niets te vragen. Ik kan dus nu weer naar mijn eigen stekje terug gaan. En voor degenen die nog steeds zitten te wachten op reportages van de Wessac: u krijgt die waarschijnlijk niet.

Misschien krijgt u in de komende tijd zoals gebruikelijk enkele gegevens te horen over alles, wat ervaren werd tijdens de uitstorting van de kracht. Pas na enige tijd zal men u ook enig inzicht kunnen verschaffen omtrent de konklusies, die uit dit alles door de Broederschap getrokken zijn. Maar dat kan nog wel even aanlopen.

Ga liever verder met zoveel mogelijk het innerlijke licht te zoeken en te beleven waar u dit mogelijk is. Dan bent u bij alle positieve punten van dit gebeuren geestelijk betrokken.

Goeden avond.

(sterk bekort)

-0-0-0-0-0-

Goeden avond, vrienden.

In het eerste deel van de avond hebt u een zekere beproeving moeten doorstaan. Dit hangt in feite samen met de periode, waarin wij ons bevinden en de werkingen van het levende licht, waarmee wij in deze dagen weer in het bijzonder worden gekonfronteerd.

Er zijn nu eenmaal zaken, die geloof blijven. Ook een uitstorting van licht is voor de mens, die dit niet persoonlijk beleeft, een kwestie van geloof.

Wie uitgaat van het koude nuchtere menselijke denken en vraagt naar bewijzen echter bevindt zich op aarde als op een klein eiland, gelegen in een oceaan van raadselen.

De verklaringen, die het geloof aandraagt zijn, menselijk bezien, niet voldoende. Maar zij zijn tenminste verklaringen voor zaken, die anders onverklaard blijven.

Wanneer ik in dit tweede deel van de avond met u tracht te spreken over de krachten van licht, zo dient u wel te beseffen dat dit - menselijk bezien - geen zekerheden zijn, tenzij u deze waarden innerlijk en als zodanig ervaart.

Je kunt niet altijd logisch en wetenschappelijk tewerkgaan

ook niet in je eigen leven.

Het is gemakkelijk te spreken over het eeuwige leven, voer de krachten van licht, over de vele grote entiteiten, die te samen invloed uitoefenen op deze planeet, waar de mensheid vertoeft.

Maar het is en blijft een kwestie van geloof. Ten hoogste kan worden gesteld dat de mens die werkelijk gelooft in dergelijke zaken daardoor in vele gevallen in staat is tot een overpestatie - een verder presteren dan voorgeschiedenis en gemeenschappelijke normen zouden doen vermoeden.

Dat is alles, wat ik u kan geven aan zekerheden. En toch.. Deze kleine planeet, zo belangrijk voor het menselijke ras dat er woont, is maar een stipje, ijlende rond een 3e klas zon in een oceaan vol sterren.

Al is het niet te bewijzen, dat er elders leven is, zo zou het toch dwaas zijn aan te nemen, dat de mens het enige belangrijke leven is in dit alles, aan te nemen, dat dit kleine beetje leven ergens aan de periferie van een melkwegstelsel het doel en de bekroning zou zijn van de gehele schepping.

Indien wij dit overwegen komen wij al snel tot de konklusie, dat er meer moet zijn dan de mensheid alleen. Er zijn, zo zeggen wij dan, meer krachten en werkingen dan die, waarvan wij weet hebben.

Dan trekken wij mogelijk met onze wetenschappelijke mogelijkheden tot waarneming de ruimte in en konstateren daar dat er vele soorten sterren zijn van verschillende grote, werking en samenstelling.

Wij konstateren verschillende ontwikkelingen en krachten, die wij alleen veronderstellenderwijze kunnen benaderen. Wij zien stofwolken door de ruimte trekken, verschijnselen, die in wezen nog steeds onverklaarbaar blijven, ook al hebben mensen daarover bepaalde theorien, zoals de black holes, de zwarte gaten.

En zelfs de grootste logicus en materialist zal dan soms tot zichzelf zegge: het Al is groot. Zij wij werkelijk daarin alleen? Want zo denkt men als mens op aarde.

Maar stel nu eens, dat dit alles leven is. Een krankzinnige veronderstelling natuurlijk. Maar toch: Stel u eens voor, dat u zich terug zoudt kunnen trekken tot heel ver in de ruimte en vandaar een gehele melkweg duidelijk zoudt kunnen overzien. U zoudt mogelijk een soort levensproces ontdekken en denken: dit is net een amoebe of een pantoffeldiertje, spartelende in een druppel kosmisch water.

Wie zal zeggen, dat een dergelijk beeld onzin is? Maar een ding is ook voor de mens met zijn mogelijkheden steeds duidelijker aan het worden: het feit dat er een soort verbinding en samenhang bestaat tussen al die sterren.

Er bestaat een verband, een wisselwerking tussen planeten die hun banen trekken rond een zelfde ster. Zeker, het is niet veel, wat je daarvan kunt vastleggen. Het zijn voornamelijk zwaartekracht verhoudingen, die licht fluctueren, stralingen en weerkaatsingen, waarvan de werkelijke betekenis of invloed niet duidelijk te konstateren is.

Zeker, je kunt eenvoudiger van het probleem afkomen door te stellen, dat dergelijke dingen niet belangrijk zijn,

geen werkelijke invloed kunnen uitoefenen. Dat beseft ik wel. Maar toch: er zijn soms onderlinge baanverschuivingen, waardoor de omlooptijden wat veranderen, soms zelfs de eigen rotatie van een planeet versneld of vertraagd kan worden.

Zelfs de wetenschap zal niet kunnen ontkennen, dat dergelijke samenhangen bestaan. Maar moeten wij dan maar aan-nemen dat dergelijke samenhangen automatismen zijn, die verder geen zin of betekenis hebben.

In het geloof pleegt men te zeggen, dat God dit alles heeft gemaakt met een bepaalde bedoeling en in een andere vorm van geloof stelt men zelfs, dat elke planeet bezielde is en een eigen leven, kracht en persoonlijkheid bezit, terwijl ook elke ster een wezen is, a.h.w. een soort machtige engel, belichaamd in vuur.

Bewijzen kun je dergelijke dingen niet en toch is er iets in ons dat zegt, dat dit mogelijk waar kan zijn. Zoals je niet kunt bewijzen, dat er andere werelden zijn - andere dimensies is mogelijk een beter woord - waarin grote krachten zijn verborgen.

Toch vier je op bepaalde dagen een uitstorting van kracht, toch geef je telkens weer als geest de mensen een soort kosmisch weerbericht en zegt tot de mensen: let op, een golf van rood is onderweg, een invloed, die voert tot verhoogde activiteit en prikkelbaarheid of, op andere ogenblikken: er is een invloed op komst, die bezinningsmogelijkheden brengt en weer een andere maal waarschuwt je, binnenkort komt er een tijd van verhoogde energie.

Wanneer dit dan met de op aarde kenbare resultaten blijkt te kloppen, mompelen de mensen, die alles logisch bezien " dat is aardig gegokt."

Maar wanneer zij eens goed zouden nadenken, moeten zij begrijpen, dat iemand, die dergelijke dingen bij herhaling en steeds weer grotendeels in overeenstemming met de feiten kan zeggen, een ander beeld van de kosmos heeft dan zij.

Een dergelijk beeld van de kosmos mag in de ogen van de mensen een geloof heten, maar het is een werkelijkheid voor ons, een feit, waarmede wij steeds weer te maken hebben.

Niet alleen wij in de geest, maar wij allen. Er zijn in het centrum van de melkweg grote, enorme sterren, in straling bovendien vaak sterk fluctuerend.

Zij staan vaak zo dicht bijeen, dat zelfs de wetenschapper zich een dergelijke nabijheid niet voor kan stellen en vertonen tekenen van een onderlinge beïnvloeding, die haast niet denkbaar is en soms grote delen van de ruimte vult met wervelingen van ionen en electronen.

Het zijn onvoorstelbaar krachtige atoomcentrales, die zichzelf vernieuwen en voortdurend hun signalen de ruimte in slingeren.

Maar tussen deze grootste krachtbronnen van de melkweg en de aarde liggen vele belemmeringen. Er zijn sterren die tussen deze stralende kern en de aarde hun weg trekken. Er zweven materienivels in de ruimte, die stralingen opvangen of afremmen, er bestaan magnetische storingen in de ruimte, die bepaalde stralingen diffuseren of afbuigen.

Maar soms, een enkele keer, is er opeens een vrije baan voor de stralingen, die reikt tot aan de aarde. Dat beïnvloedt dan zowel de zon als de aarde. Invloeden, die jaren en jaren onderweg zijn verliezen natuurlijk een deel van hun kracht, maar soms, opeens bereiken zij uw wereld en beïnvloeden het leven en het gebeuren daar.

De mogelijkheid, dat een straling geheel direct tot aan de aarde zal kunnen komen, is uitermate klein en kan zelfs ongeveer berekend worden. Maar de stralingen zijn vele en continue aan de bron en dragen in zich zoveel snelheid - dus energie - dat zij zelfs na vele afbuigingen en een lange reis nog voor uw wereld enige betekenis zullen hebben.

Met dit alles hoop ik aannemelijk te maken, ook al is en blijft het vanuit uw standpunt een geloof, dat er zelfs in de materie processen en samenhangen denkbaar zijn, die van invloed kunnen zijn op b.v. het zenuwstelsel, het ontstaan van uitwaaieringen in de zonne-corona en als zodanig ook het leven op uw wereld mede kunnen beroeren en beïnvloeden.

Maar er is meer: al kom ik nu terecht bij een wereld, die voor u alleen geloof is en in feite moeilijk bewijsbaar blijft ondanks alle verkenningen van hetz.g. paranormale.

Maar u kunt neem ik aan geloven in het bestaan van een onstoffelijke wereld van de geest. Er zijn in iedergeval de laatste tijd bewijzen gevonden, dat er heel wat meer in en rond de mens bestaat, dat wetenschappelijk aantoonbaar of redelijk te ontleden is.

Zo heeft de studie van de parapsychologen zonder enige twijfel duidelijk gemaakt, dat er in elke mens onvermoede en redelijk niet zo eenvoudig te bepalen kwaliteiten bestaan, dat een mens waar kan nemen op een afstand van eigen lichaam, ofschoon de wijze waarop dit geschiedt nog nooit afdoende verklaard kon worden.

Men heeft aangetoond, dat mensen soms in de tijd vooruit of terug schijnen te kunnen gaan met hun besef en zo feiten kunnen waarnemen, maar dan op een wijze, waarvoor geen redelijke verklaring mogelijk schijnt.

Zoals men heeft kunnen aantonen, dat er mensen zijn, die materie kunnen manipuleren zonder dezen lichamelijk te beïnvloeden, dat er mensen zijn, die werkelijk, zij het deels, de gedachten van anderen kunnen aflezen, ook wanneer die anderen zich op grotere afstand bevinden op het ogenblik van dit aflezen.

Proeven hebben bewezen, dat een mens onder omstandigheden zijn gedachten of zelfs soms een deel van zijn waarnemingen aan anderen kan overdragen zonder dat sprake is van enig lichamelijk contact.

Let wel: alle verklaringen die men geeft - berusten op theorieën en waarschijnlijkheden, zijn dus in wezen een soort geloof. Maar de feiten zelf zijn buiten enige twijfel en onder wetenschappelijk verantwoorde condities bewezen.

Zouden wij dan niet evengoed aan kunnen nemen, dat er nog veel meer te ontdekken is dan dit alles? Zouden wij niet evengoed kunnen aannemen, dat er gehele werelden kunnen bestaan van geheel andere structuur dan de menselijk zintuigelijke? En is het dan zo vreemd, dat daarbij ook verondersteld wordt,

dat de werkingen en mogelijkheden van een dergelijke wereld niet aan menselijk- redelijke normen behoeven te beantwoorden?

Maar laat ons dan ook niet uit het oog verliezen, dat dit alles geloof, theorie, blijft voor een mens die nuchter en logisch wil zijn.

Stel u dan voor een ogenblik voor - even maar, zo dadelijk moogt u het alles weer vergeten - dat in een dergelijke wereld ook een soort konstellaties kunnen bestaan, maar dan van persoonlijkheden en groeperingen van bewustzijn.

Stel u voor, dat zo geweldige energien van die wereld beladen zijn met persoonlijke kwaliteiten en eigenschappen. En veronderstel dan, dat deze "persoonlijkheden" op een bepaalde wijze samenhangen en tegenstellingen kunnen vertonen op ongeveer de wijze, waarbij wij dit tussen de naties op aarde wel zien.

Het is niet onaannemelijk dat, indien het gestelde juist is, dergelijke "persoonlijkheden" voortdurend bezig zijn samen te werken, elkander tegen te werken, elkander te beïnvloeden ook, juist zoals de mensen op aarde dit onderling plegen te doen.

Maar ga nog iets verder en probeer u voor te stellen dat een dergelijke gemeenschap ogenblikken kent van een gezamenlijk enthousiasme. Een ogenblik dus, waarop tegenstellingen even vergeten worden onder de invloed van b.v. een soort emotie, zoals dit in uw land op de werkelijke bevrijdingsdag het geval was.

Dan zou er een energie zijn, die op een enkel doel gericht kan worden, een emotie, waarin een ieder kan delen. Dat schept dan een sterke invloed, zeker wanneer je aanneemt, dat gedachten in die wereld een grote kracht bezitten.

Is het zo onaannemelijk, dat dergelijke ogenblikken in deze voor de mens nog steeds theoretische werelden van de geest voor kunnen komen? Maar wanneer u dit aanvaardt, moet u ook verdergaan dan dit en zeggen: daar de mensen over mogelijkheden en gevoeligheden blijken te beschikken, die het zintuigelijke te boven gaan, is het denkbaar, dat zo ontstane geestelijke invloeden de wereld van de mensen sterk beroeren.

Nogmaals: voor een mens is dit alles in feite meer geloof dan feit. Maar het is duidelijk, dat op deze wijze ook zeer sterke beïnvloedingen van de mensen op aarde denkbaar is, terwijl de mogelijkheid zeker niet kan worden uitgesloten, dat die invloed ook op een andere wijze manifest wordt.

In dit verband denken wij aan de wijze, waarop telekineten de materie soms blijken te kunnen beïnvloeden.

Ik vraag mogelijk veel van uw voorstellingsvermogen, wanneer ik U nu verzoek u ook nog in te denken, dat er buiten de dōor mij reeds geschetsste mogelijke inwerkingen nog iets of iemand bestaat, die geheel buiten zowel dit stoffelijke als het geestelijke geheel staat, maar zich van beiden bewust is, beiden kan overzien en mogelijk daarmee spelen kan, soms krachten absorberende, soms krachten toevoegende aan hetgeen er in die geestelijke en materiele wereld reeds actief is.

Indien u zich voor kunt stellen, dat deze derde macht in staat is, alle werkingen die denkbaar zijn zowel te versterken

als af te remmen hebt u een aardig beeld van hetgeen wij beschouwen als de bron van alle kosmische kracht.

Mogelijk is het dan voor u denkbaar dat werelden of zelfs mensen, die met deze derde kracht in harmonie zijn, da vanuit die onbekende beschouwer voor en in of rond hen een uitstorting van kracht kan plaats vinden.

En dit behoeft niet alleen te bestaan uit energie. Er kan meer zijn, denk aan de telepaten: het is mogelijk dat de beschouwer van alles hen een deel of een totaal overdraagt van alles, wat Hij gade slaat.

De invloeden, die ergens uit het gloeiende fornuis van het melkwegstelsel komen zowel als de invloeden die voortkomen uit de onderlinge wisselwerkingen en een tijdelijke eenheid in de geest kunnen ontstaan, zal Hij in dit geval kenbaar kunnen maken, maar ook de mogelijkheid kunnen geven, dezen deels of geheel te beheersen.

Dan is het niet zo dwaas te stellen, dat een mens, die tijdelijk met dit iets, deze "persoon" in harmonie is, invloed zal hebben op alle stoffelijke en geestelijke invloeden die op aarde kenbaar kunnen worden.

Dan krijg je niet alleen maar de kracht, maar in feite een soort samenvoeging van kracht en bewustzijn, een kracht, waarin allerhande lijnen zijn te vinden, zodat de aard en de mogelijkheden daarvan duidelijk kenbaar worden.

Wanneer een straal licht door een prisma valt en zo gebroken wordt, kun je daarin allerhande streepjes vinden en niet alleen maar kleuren erkennen.

De deskundige kan hierdoor zeggen, welke elementen wel en welke zeker niet in de lichtbron voorkomen. Je zoudt kunnen stellen dat op het ogenblik dat de lichtstraal door het prisma op de juiste wijze gebroken wordt, de eigenschappen van de bron en de inhoud van het licht zelf afleesbaar worden.

Zou men iets dergelijks kunnen doen met een kosmische kracht of zelfs een samenstel van kosmische krachten, dan zouden ook dezen hun bron, aard en inhoud prijs moeten geven.

Bij de viering van het Wessacfeest zijn mensen zowel als entiteiten uit de geest betrokken en sommigen van hen fungeren tijdens de plechtigheid inderdaad als een soort prisma.

Zij ontleden dus a.h.w. de "uitstorting van licht". Zij sorteren de inhoud tot zij kenbaar wordt in verschillende kleuren en de daarin werkzame elementen niet langer verborgen blijven.

Zij konstateren wat er wel en wat er niet in het licht aanwezig is. En dan redeneren de hoge leden van de raad als volgt: deze gegevens zijn een soort kaart van alle mogelijkheden en waarschijnlijkheden, die in de komende periode op aarde gekonstateerd zullen worden.

Dit is in feite een essentieel deel van het g gebeuren rond het Wessacfeest, dat ik u op deze zo aanvaardbaar mogelijke wijze probeer te omschrijven.

Maar er is meer dan dat. Want wanneer U in harmonie kunt zijn met die "onbekende waarnemer" dan zal die waarnemer ook in U manifest zijn. Het is een invloed die je niet kunt omschrijven en uit zich vaak als een soort plotselinge

samenvoeging van een aantal herinneringen, van opeens ontstaande impulsen, onverklaarbare emoties en misschien ook een ogenblik met een geheel nieuwe visie op je wereld of op jezelf.

Dan ben je een ander geworden. O, niet naar buitentoe. Uiterlijk verander je niet. Maar wanneer de krachten van licht steeds maar op je inwerken, is het haast, of alle bewustzijn dat je bent deel na deel uit elkaar geschoefd wordt en weer op een andere, mogelijk juistere wijze, weer wordt saamgevoegd.

Het eindresultaat van een dergelijk proces zou je kunnen omschrijven als een hetzelfde zijn en toch anders. Je functioneert anders.

Dat is hetgeen het licht voor ons kan doen. Niet iedereen zal met zo iets werkelijk gelukkig zijn. Trouwens, de mogelijkheid om dit door te maken wordt zeker niet aan een ieder aangeboden.

Wanneer je er naar zoekt, dan moet je dit voor jezelf doen, tot je, soms zonder geheel te beseffen hoe, de noodzakelijke harmonie opeens bereikt.

Een gebruiksaanwijzing is niet te geven. Maar toch kun je naar ik meen misschien wel stellen, dat een mens die geleerd heeft zich te concentreren, in staat kan worden geacht een groot deel van dergelijke impulsen, - mits die elders dus op een voor hem bereikbaar vlak aanwezig zijn - in zich op te nemen en zelfs delen van de inhoud daarvan over te nemen.

Denk maar aan de bekende kaartproeven: Juf zit naar de esp-kaarten te kijken en de kinderen schrijven op, wat het is wat zij ziet: een kruisje, een rechthoekje, een cirkel, een driehoekje.

De kinderen scoren dan gemeenlijk ver boven het gemiddelde, dat op basis van toevalstreffers verwacht zou kunnen worden. Zij lezen kennelijk iets af.

Dergelijke proeven worden de kinderen voorgelegd als een nieuw spel, waardoor zij zich geheel concentreren op de beelden, die zij dienen te ontvangen en geheel opgaan in het gebeuren, zonder te beseffen, wat er in feite gaande is.

De mensen op aarde, die te maken hebben met de enorme uitstortingen van licht - in feite kracht - zoals die tijdens b.v. het wessäcfeest voor kunnen komen zullen evenmin als de kinderen geheel beseffen, waar het om gaat, laat staan dat zij kunnen begrijpen, hoe alles in zijn werk gaat.

Zij zullen in vele gevallen zichzelf niet eens duidelijk kunnen maken, wat er in hen in feite gaande is. Maar toch zullen zij in en voor zichzelf in vele gevallen een deel, soms een groot deel, van alles wat in de uitstraling aanwezig is, kunnen konstateren.

In zichzelf ontvangen zij, wat er elders, in het onbekende bestaat, impulsen of krachten die niet uit eigen wereld of wezen stammen, maar eerder de invloeden uit de wereld van de geest en de wil van de beschouwer weerkaatsen.

Het lijkt mij op dit punt juist, u nogmaals te waarschuwen: Dit alles zijn geen redelijk bewezen of zelfs maar bewijsbare feiten. Het is voor u een geloof, een veronderstelling. Het wonderlijke van dit geloof of deze veronderstelling is echter, dat zij "werkt" en de mens konstateerbare maar niet verklaarbare resultaten geeft.

Zelfs de verandering in je persoonlijkheid als gevolg van een dergelijke inwerking kan soms door anderen gekonstateerd worden. De beleving in jezelf krijgt bovendien vaak een zodanige werkelijkheidswaarde, dat je veel van hetgeen anderen de wereld noemen als een droom gaat beschouwen en veel van hetgeen de anderen een droom plegen te noemen gaat beschouwen als de enige werkelijkheid.

Ook u kunt dus - theoretisch - deel hebben aan dit geheel. Wat velen wat wonderlijk in de oren zal klinken. Want wanneer men over de Wessac spreekt zegt men steeds weer, dat dit een feest is alleen voor de ingewijden die stoffelijk, geestelijk of in uitgetreden toestand aanwezig zijn.

Ten hoogste veronderstelt men, dat enkele waardige mensen in uitgetreden toestand als een soort aspirant, een leerling die toe mag kijken, worden toegelaten.

Wat een onzin. Men maakt er iets van dat lijkt op een geheime loge met de eigenschappen van menige welpengroep, inclusief de "geleiders" die optreden als akela.

Onzin. De kracht is kosmisch, u bent deel van de kosmos. Wanneer de kracht binnen uw bereik bestaat en u stelt zich daarop in dan moet die kracht ook voor u bereikbaar zijn en ook in of voor u iets te weeg brengen.

Wanneer dat niet mogelijk zou zijn, zo die gehele uitstorting van licht achterwege kunnen blijven, zou zij voor u geen enkele betekenis hebben en voor de mensheid in feite zinloos zijn.

Maar wanneer je zelf iets van die kracht ervaart mag in de ogen van anderen dit alles een ijle theorie, een geloof zijn, maar voor jou is het waarheid.

Uitstortingen van kracht, de werkelijkheden van het licht, zijn zaken die wij alleen in onzelf kunnen konstateren zolang wij mens in de stof zijn. Zelfs in vele geestelijke werelden geldt een dergelijke beperking. Wat in ons gebeurt is niet logisch te verklaren, ondanks alle theorien die wij er over op kunnen bouwen. Maar het werkt en dat is het belangrijke.

Alleen de mens, die dergelijke kracht in zich ervaart en dezen beleeft en herbeleeft kan misschien eens begrijpen, wat er gaande is. Degene, die het bestaan van dit alles apriori ontkent zal waarschijnlijk de kracht en dus de werkelijkheid daarvan op aarde nooit kunnen ervaren.

Ten laatste: Kent u uzelve? Weet u iets omtrent uw innerlijk? Liggen er in u oubliettes, waar u niet begeerde ervaringen pleegt te verbergen? Wij plegen niet werkelijk en volledig een geheel te zijn, ook al lijkt het daarop. Want steeds weer trachten wij delen van onszelf of ons ervaren, die wij niet willen aanvaarden in te kapselen en het bestaan ervan te ontkennen.

Wanneer wij werken met het licht, dit ontvangen, zullen de verdrongen waarden meer aan de oppervlakte komen en zullen de onevenwichtigheden van onze persoonlijkheid verdwijnen.

Vele mensen zien maar een deel van de werkelijkheid en aanvaarden maar een klein deel van hetgeen zij wezenlijk zijn. Dat verdwijnt door de kracht van het licht, of u dit nu werkelijk noemt of een droom wilt heten. Je wordt een geheel en kunt leven als een bewuste mens.

Goeden avond.

(bekort)

d.d. 11 mei 1979